

Vrouwen aan de top in de Kerk? Ze zijn schaars, niet altijd heel zichtbaar, maar daarom niet minder invloedrijk. Neem nu Lieve Van Hoofstadt, directeur van het Centrum voor Christelijk Vormingswerk (CCV). Zij brengt het versnipperde vormingsaanbod in Vlaanderen bij elkaar om het te versterken en nieuwe impulsen te geven, „want een sterke organisatie helpt om het geloofsverhaal krachtig te brengen”.

Lieve Wouters

‘Christenen spelen eigen rol in middenveld’

K

EN je dat liedje van de Pointer Sisters dat Natalia met haar nieuwe versie alle eer aandoet? „Vroeger zei men

dat achter iedere sterke man een sterke vrouw stond”, zijn de woorden waarop de popdiva de stembanden doet trillen dat het een lieve lust is. „Maar nu komen ze uit de keuken en treden ze zelf op de voorgrond.” Lieve Van Hoofstadt is zo’n sterke vrouw.

Niet dat ze op het huishoudelijke werk neerkijkt. Ze verliet haar baan bij de KAV juist om wat minder te worden opgeslorpt door het vele avond- en weekendwerk. Met vier jonge kinderen was het nodig het ‘wat rustiger aan te doen’. Van Hoofstadt lijkt de gawe te bezitten om op vele plaatsen tegelijk te zijn en daarbij altijd haar beheerste, strenge maar rechtvaardige zelf te blijven.

– Na je studies sociologie ging je meteen aan de slag bij de vrouwenbeweging KAV. Ben je feministe?

Bij KAV kwam ik veeleer toevallig terecht. Toen ik in 1983 afstudeerde, was er grote werkloosheid. Bij KAV zochten ze iemand voor het uitvoeren van een ledenonderzoek. Daarnaast mocht ik binnen dezelfde beweging een werking voor migrantenvrouwen opstarten. Dat boeide me wel. Ik had voor sociologie gekozen voor de brede maatschappelijke opleiding. De samenleving in al haar facetten fascineerde me en ik was bereid me te engageren. Zonder me zelf echt feministe te noemen, ben ik wel een groot voorstander van een wereld waarin vrouwen en mannen dezelfde kansen krijgen. In de KAV heb ik veel waardering gekregen voor het vrouwenwerk.

– Na een jaar of zeven hield je het daar voor bekeken.

In die periode wisselde ik veel verschillende functies af. Op het einde was ik verantwoordelijk voor de opvolging van het cultuurbeleid.

Ik werd lid van de officiële adviesraad van de christelijke koepel en zorgde voor de subsidie-dossiers. Zo werd ik opgemerkt bij

de bisschoppenconferentie en gevraagd om te solliciteren voor de baan als directeur van het CCV. Ik was best verwonderd dat ze openstonden voor een vrouw op deze post.

– Ben je ambitieus?

Wat is ambitieus? Ik heb geen belangstelling in de carrière ladder. Veel belangrijker is voor mij dat ik een leuke baan heb, met kansen tot inzet en engagement. Een baan ook waarin ik mezelf kan verwezenlijken én die ik kan combineren met mijn gezin. Niettemin meen ik in bepaalde middens, met name in de Kerk en in het sociale overleg, toch wel iets bereikt te hebben. Daar ben ik

best fier over, al klinkt dat nu misschien wat pretentief.

– Intussen ben je er al vijftien jaar aan het werk. Wat waren toen en zijn vandaag de grote uitdagingen voor het christelijke vormingswerk?

In 1990 was het CCV reeds een van de grootste vormingsinstellingen in Vlaanderen. Sindsdien groeiden we tot 56 medewerkers en jaarlijks zo’n 20.000 cursisten. In 1978 werd de dienst opgericht door de bisdommen. Bedoeling was – toen al – het levenslang en levensbreed leren in de Vlaamse Kerk vorm te geven. Vorming helpt immers om je taak beter uit te voeren, parochies beter te doen

draaien en op die manier het geloofsverhaal krachtiger te brengen.

We werden erkend als vormingsinstelling door de Vlaamse overheid en krijgen dus ook subsidies. Waar we tevoren vooral een aanbod deden aan pastores, werd dat uitgebreid naar een waaier van cursussen voor een ruim publiek. We kunnen heel sterk laagdrempelig ter plaatse werken.

Mensen die nooit spontaan een cursus zouden gaan volgen, doen dat wel omdat het in de context van de parochie gebeurt. Dat is onze grote kracht. De vorming is meestal functioneel bedoeld, maar betekent voor vele mensen ook persoonlijke ontplooiing.

Op die manier heeft het CCV een heel sterk gemeenschapsvormend aspect. Tegenwoordig hebben we het zo vaak over sociale cohesie, samenhang in de samenleving. Wel, volgens mij levert onze dienst hieraan een grote bijdrage. En dat al bijna dertig jaar lang.

Maar opgepast. In dat maatschappelijk middenveld kunnen we ons nog veel sterker positioneren. Daarvoor heb je wel een samenwerking nodig die de grenzen van de parochies overstijgt. Die uitdaging ben ik voor het vormingswerk sinds 1990 aangegaan vanuit de overtuiging dat een sterke organisatie het geloofsverhaal ten goede kan (en moet) komen. Maar we hebben nog een lange weg af te leggen.

– Er schuilt een politica in jou, hé?

Politiek vind ik bijzonder belangrijk. Niets is zo erg voor de democratie als een sfeer waarin mensen niets van politiek moeten hebben. Maatschappelijk engagement moet ook een politieke vertaling krijgen, al speel ik zelf liever op het tweede niveau.

– Stel je een evolutie vast in het inhoudelijke vormingsaanbod?

Waar we vroeger bijna uitsluitend thematische vormingsavonden gaven, komen we tegenwoordig

ook tegemoet aan de groeiende vraag naar begeleiding, bijvoorbeeld van parochies die samen federatie vormen. Ook in de thematische vormingsavonden zit een zekere evolutie. Vandaag is er meer nood aan geloofsverdieping. Er is meer belangstelling voor bijbelcursussen en vorming die met de geloofsinhoud zelf te maken heeft. Het managen van een parochie is immers nog wat anders dan bedrijfsmanagement. Als we het verhaal zelf uit het oog verliezen, waar zijn we dan mee bezig?

– We hadden het daar-net over de sociale samenhang. Media en publieke opinie lijken terug te komen van hun individualistische mantra en herontdekken het belang van de gemeenschap.

Er is inderdaad een reveil van spiritualiteit, ethiek en gemeenschapsgevoel. Het pure nihilisme kwijnt weg. Ik heb de indruk dat Vlaanderen langzaam uit de ideologische stellingoorlog geraakt en het actieve pluralisme aanvaardt. Toch wordt in de politiek nog vaak in zuilen gedacht, vooral wanneer het gaat om het subsidiëren van projecten.

Ook in de media heeft men nu aandacht voor gemeenschapsvormende projecten, zoals *Sam* op één. Het is nog afwachten of dit meer wordt dan een eendagsvlieg. Christenen hebben hier zeker hun eigen rol te spelen door duurzaamheid te brengen in deze openheid voor engagement ten voordele van de zwakkere.

Christenen mogen nog actiever de uitdaging aangaan om op een actuele manier de traditie door te geven. Daarom moeten we in het CCV aandacht hebben voor een laagdrempelige aanpak en basisvorming. Daarnaast moeten we evenzeer zorgen voor de mensen die morgen de Kerk dragen. Zij vragen meer verdiepende vorming. Willen we het geloofsverhaal blijvend onderdak geven, dan moeten we onze kaders over-eind houden.

© Hugo Maris